

DOMINIK DÁN

**NESTYDATÉ
NEVIŇÁTKO**

NESTYDATÉ
NEVIŇÁTKO

Dominik Dán

NESTYDATÉ
NEVIŇÁTKO

slovar

Text © Dominik Dán 2005, 2016
Published by arrangement with DANNKAS, spol. s r. o.
Translation © Jan Hanzlík 2016
Czech edition © Nakladatelství Slovart, spol. s r. o., Praha 2017

ISBN 978-80-7529-280-3

Všechna práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo využita žádným způsobem a žádnými prostředky, elektronickými nebo mechanickými, včetně fotokopíí, nebo zaznamenána do informačních systémů bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

*Město, příběh a všechny osoby v této knize jsou
vymyšlené a jakákoliv podobnost se skutečnými
událostmi je čistě náhodná, jakkoli se někomu
mohou zdát jaksi povědomé...*

Homonis tota vita nihil aliud quam ad mortem iter est.

(Seneca mladší)

Celý lidský život není nic jiného než cesta ke smrti.

S láskou věnuji rodičům a sestře Jarce.
Za neocenitelnou pomoc a odborné rady děkuji
MUDr. Miroslavu Hagarovi a MUDr. Antonu Šoralovi,
soudním znalcům v základním odboru Zdravotnictví
a odvětví Soudní lékařství.

1

LEDEN 1997

Kdo jednou okusil slasti velkoměsta, už nechce žít jinak. Jenže v životě má všechno svá pro a proti. Velkoměsto je jako lis na unavené, přezrálé víno. Velmi pomalu, disciplinovaně seřazení v násypnicích do něj padáme a vytéká z nás šťáva mizící v nenávratnu.

Mezi nesporné výhody velkoměstského života patří pohodlí a všemožné služby na dosah ruky, ale také rychlá a hektická smrt, kterou často zavíní zkornatělé cévy, unavené srdíčko nebo ruka bližního našeho...

A to je právě problém, který nedá spát celému zástupu lidí, pro něž se smrt stala povoláním a osudem. Lékaři na noční službě, hasiči a záchranáři, policajti-pochůzkáři, detektivové, vyšetřovatelé, prokurátoři a soudci, oběti a... pachatelé. Na pachatele neradno zapomínat! Bez nich by to nešlo. Bez nich by nebylo co dělat, noční služby by byly jen nudnou ztrátou času, mizerně placeného a zbytečně promrhaného na úkor rodiny a vlastního zdraví. Pachatelé mají v téhle sestavě nezastupitelné místo. Jsou jako plankton v oceánu, stojí na nejnižším stupni potravního řetězce a poskytují živobytí všem nadřazeným organismům.

Patří k nim i chlapci z oddělení vražd.

Příživují se na neštěstí druhých a na smrti lidí, které předtím nikdy neviděli ani neslyšeli jejich hlas. Ať to zní jakkoliv paradoxně, smrt jim přináší život. Za to, že jsou ochotní se s ní mazlit a nehnusí se jim přistoupit blíž a dotknout se jí, dostávají peníze a za ty si kupují jídlo, teplo, vodu... život. Život pro sebe a své rodiny.

Žijí ze smrti, protože jsou detektivy z oddělení vražd a v Našem Městě je práce tohoto druhu spousta!

Město je město a velkoměsto, to je ještě něco navíc. Musí mít něco zvláštního, něco, čím se odlišuje od obyčejného zapadákovy, něco, co mu všichni závidějí.

Naše Město to má. Každý rok v něm zabijí víc než tři desítky nevinných obětí a od chudáků detektivů každý čeká jen jedno, odpověď na otázku, kdo to udělal. Když k tomu připočteme další tři čtyři desítky podezřelých sebevražd a náhlých úmrtí, zjistíme, že pomalu neuběhne týden, aby chlapci z mordparty nevyfasovali čerstvou mrtvolu, se kterou je třeba si pohrát a odpovědět šéfům na to, co je zajímavá ze všeho nejvíc. Kdo je vrah?

Naše Město je velkoměsto pro každého správného měšťana, co si zamiloval nedělní procházky po nábřeží, randění na korze, ranní tlačení v narvaných tramvajích a zácpy... i ty v dopravní špičce. Je velkoměstem, ať si kdo chce, co chce, hudrá o počtu obyvatel na kilometr čtvereční. Je velkoměstem navzdory absenci do nebe trčících mrakodrapů a milionových davů spěchajících po pojízdnych schodech do metra.

Naše Město je velkoměstem, protože naši spoluobčané kradou, lžou, podvádějí, rozkrádají, přepadávají, znásilňují a mordují bližního svého ve velkoměstském stylu, přesně jako v seriálech z televizní obrazovky, jen s mnohem bolestnějším a bezvýhodnějším koncem.

Život ve velkoměstě není nic záviděníhodného. A jestli, tak jen do první špatné zkušenosti. Do prvního okradení, přepadení, znásilnění anebo něčeho ještě horšího, na co běžný smrtelník z vesnice nechce při občasných návštěvách betonového monstra ani pomyslet, protože potom, ať chce nebo nechce, musí zavolat policajty a podívat se jim přímo do očí.

A mluvit.

Vyprávět svůj příběh a nelhat, protože na to jsou všichni policajti na celém světě náramně citliví.

Vypovědět svůj příběh.

To je to, co je na každém novém případě nejzajímavější a zároveň nejsmutnější.

2

Detektivové Richard Krauz a Jozef Fischer, nerozlučná dvojice z oddělení vražd, seděli v začouzené hospůdce U Jumba. Byli tu, protože jim bylo smutno a taky proto, že tu byli jako doma. Nezanedbatelným důvodem byla i krutá zima, která venku začátkem ledna proměnila Naše Město v sídlo Ledové královny.

Hospodu U Jumba krátce po kapitalistické revoluci postavil a velmi úspěšně vedl jejich bývalý kolega Viliam Novák, který díky mimořádně strategicky zvolené poloze, jen deset minut chůze od policejního ředitelství, nikdy neměl o zákazníky nouzi.

Byli to dobří zákazníci, tihle policajti. Solventní, slušní, vždy čerstvě oholení, poctiví, věrní, pravdomluvní...

Snad tomu nevěříte!

Policajti v Našem Městě byli stejní jako policajti v jiných velkoměstech. Věčně zarostlí smrděli po dvoudenním tahu jako osm rozpáraných tchořů, pili na sekeru, plivali na podlahu, v jednom kuse nadávali a lhali manželkám o každé jen trochu vydařenější noční službě, nedodržovali lhůty na vyřízení spisů a sprostě nadávali na nadřízené. Nadřízení dělali přesně to samé, co jejich podřízení, jen mnohem mazaněji a tajněji, aby je neviděli bonzáctí kolegové a bonzáctí nadřízení, protože každý nadřízený má svého nadřízeného... bonzáka... a tak dál.

Pokud by se to někomu zdálo příliš komplikované, nelamte si s tím hlavu a prostě věřte, že je všechno v pořádku. Policajti v Našem Městě byli přesně takoví jako všude na světě. Úplně normální. Proto je, jako všude na světě, nikdo neměl rád. Lidi na ně nadávali za každou pokutu, po hospodách si o nich vykládali vtipy, za zády jim ukazovali

neslušná gesta a všelijak je uráželi... dokud se nestalo něco vážného a ti samí umrmlaní lidé nezačali shánět někoho, kdo by jim pomohl.

V nouzi poznáš přítele, a když ho nemáš... přijdou policajti.

Detektivové Krauz a Fischer seděli U Jumba a pili malé pivo s vodkou. Neklamný důkaz toho, že se něco stalo, děje, anebo se má stát. Jinak by jim stačilo jen pivo. Bylo deset ráno, krátce po otvírací hodině.

Majitel řečený Jumbo si přisedl, opatrně svěřil své půldruha metrakové tělo chatrné židličce, která bolestně zavrzala, a na stůl hodil ranní noviny složené tak, jako by jim chtěl úvodní titulky vmést do tváře.

„Tak už to schytl, frajer,“ povzdychl si Jumbo v naději, že je nastartuje a dozví se podrobnosti včerejšího řádění chlapců z podsvětí.

Zbytečně. Jenom mrkli na noviny a otráslí se odporem. Krauz, vysoký modrooký blondák atletické postavy, asi pětatřicetiletý, se podíval na kolegu a pohledem ukázal na Jumba.

„Řekni mu, ať si ty noviny strčí...“

„Nemůžu,“ oponoval Fischer.

„Proč?“

„Je silnější.“

„Aha, tak ať zatáhne další rundu.“

Jumbo pohoršeně zavrtěl hlavou a hlasitým lusknutím naznačil servírce Alence, že je ochotný investovat nějaký ten šesták do životem potlučených nevyspalých kreatur, pokud budou ony ochotné investovat nějakou pikantní informaci, která se nikdy neobjeví v novinách ani na obrazovce.

„Chlapci, chlapci, tak mladí a tak zpovykání. Dneska nemakáte? Máte volno?“ pokáral je a na jeden zátah vypil plnou sklenku speciálního stříku, půldeci becherovky a půldeci vodky s ledem a kouskem citrónu. Nezasvěceným hostům v těch časech zdůvodňoval své choutky tím, že becherovka je příliš sladká a vodka mu zase nijak zvlášť nechutná, takže jedině jejich kombinací vzniká pravá chuť hodná opravdového chlapa. Jedno upozornění pro potenciální experimentátory! Skončíte pod stolem dřív, než řeknete švec, pokud se pokusíte vypít byt i pouhý litr toho-

to mišuňku. Velký Jumbo takové množství zvládal běžně, ale měl dlouholetý trénink a fyzické dispozice stopadesátikilového samce.

„Máme druhý pivo, tak jaký zpykáný? A sme po noční, tak neotravuj s prací!“ ohradil se Fischer a usmál se na přicházející servírku. Alenka na sobě měla překrásnou zelenou uniformu majorčky VB, kterou Jumbo za pár šupů koupil v jakémsi výprodeji. Koupil jich pro jistotu dva tucty, protože mu nostalgicky připomínaly zašlé časy jeho slávy, kdy se jako zelený obr valil ulicemi Našeho Města a v mylné domněnce, že koná dobro, kolem sebe šířil paniku a chaos.

Totalitní uniformy dal odborně přešít a originální oblečení pro personál bylo na světě! Fischerovi se na uniformách nejvíc líbila minisukýnka, která z Alenčiných nohou odhalovala tu nejhezčí část. Zeleným blůzičkám chyběly horní knoflíky až skoro k pupíku a zase z toho měli užitek jedině hosté s vyvalenýma očima. Slušivá lodička nebyla povinná, ale když si ji některá přece jen dala do vlasů, všichni unisono prohlásili, že některým mladým žábám uniforma vysloveně sekne. A jehlové podpatky lodiček opticky prodlužovaly perfektně tvarované nožky do šílené délky. Holky totiž odmítaly slušivé černé kanady. Bůh ví proč.

Jumbovi tím úplně zkazily radost a celý týden s ním nebyla rozumná řeč, dokud ho Fischer nepřemluvil k sázce, kdo déle vydrží v kanadách. Jumbo to po pár hodinách vzdal, možná proto, že už vyšel ze cviku, anebo proto, že i ty největší, které sehnali, mu byly o číslo menší. Tak jako tak pak už dal holkám pokoj.

Alenka se v nebezpečném úhlu nahnula nad stůl a před každého postavila jeho nápoj. Zakloněný Fischer sledoval odborným zrakem linii zadečku a perfektně tvarovaných nohou a neodolal pokušení přilepit ruku na polokouli v minisukni.

Alenka bez mrknutí oka dokončila obsluhu a káravě pohladila Fischera po tváři.

„Chosé, je sotva deset ráno, tak dej pokoj, jo?“

Jozef Fischer, kvůli nápadné podobě se španělským toreadorem přezdíváný Chosé, smutně pokýval hlavou.

„Na světě není spravedlnost,“ zafilozofoval si, „pro normální lidi je teprve deset, pro nás ponocující je ale už de-

set, to jest nejvyšší čas na trochu něhy, milé slůvko ovšem nikde!“

S Krauzem, kterému navzdory nesporné podobě s typickým árijcem nikdo neříkal Adolfe ani Helmute, byli vzhůru celou noc. Nekonečné hodiny strávili u mrtvoly Burana, který navzdory vynikající kondičce a fyzické odolnosti získané dlouholetým tréninkem boxu neustál poslední zápas. Není divu. To, co mu provedli, by složilo i mamuta, natož chatrnou lidskou schránku.

I když do války s Bossem, šéfem podsvětí, vstoupil už před rokem, nepoučil se a udělal amatérskou chybu. Vyšel si na procházku a nedodržel zásadní podmínku přežití v džungli velkoměsta, nejistil se.

Krauz s Fischerem ho znali už dlouho, znali se všichni navzájem. Kamil, Boss, Buran, Buršlák a celá parta z podsvětí, hoši, co před pár lety ovládli noční život v Našem Městě a díky nekalým praktikám získali velkou moc a peníze.

Znali se.

Policajti a rošťáci.

Oba detektivové s podsvětím trable neměli. Nebáli se jich. Prachy od nich nebrali a vydírat se nenechali. Věděli to kolegové i hoši z podsvětí. Říkali jim „ty rovný“ a nebyl v tom ani ždibec výsměchu anebo podcenění. Právě naopak, báli se jich. Jedni i druzí. Každý, kdo nebere, je nebezpečný a je třeba se ho bát. Je nebezpečný, protože je nezávislý a může si dělat, co chce.

Krauz drknul sklenicí do novin, aby se pootočily k němu a aby měl lepší výhled na fotografii na titulní straně a na palcové titulky, které hlásaly, že válka v podsvětí pokračuje a že další jeho člen to včera večer schytl. Přečetl si pár řádek a zase znechuceně drknul do novin, aby se otočily k Fischerovi. Jumbo trpělivě čekal. Měl smůlu. Ani jednomu z utahaných detektivů nebylo do řeči. Byli na nohou už víc než dvacet čtyři hodin a bylo to na nich vidět. Fischer četl a pohodlně se rozvalil na židli.

„Hovadiny, nic nevěděj ani netušej...“ komentoval výkon známého redaktora a znuděným pohledem zabloudil k nejbližší zelené minisukni. Krauz se taky uvelebil a napil se. Na chvíli se zamyslel a vrátil se k událostem minulého roku.

Všechno souviselo se vším.

Zpřelámaný kotník pořád ještě při nešetném došlápnutí zabořel a oko neposlušně slzelo, i když doktoři tvrdili, že se to časem spraví. Byly to nepříjemné a bolestivé vzpomínky a realita všedních dní potvrzovala, že jsou stále aktuální a nelze na ně úplně zapomenout. Opatrnosti nebylo nikdy nazbyt. Hodit všechno za hlavu by bylo stejné jako strčit ji do písku a Krauz s Fischerem měli povolání, které takové fatální chyby nepřipouštělo. Když se podsvětí hádalo, vždycky zůstal nepořádek a oni dělali metaře příliš dlouho na to, aby se nechali ukonejšit. Věděli, že bude zase potřeba navštívit staré známé a rokovat jako v Teheránu nebo v Jaltě, aby válka skončila a odpadkové koše zůstaly prázdné.

Krauz vzpomínal.

Loni na jaře mu zabili kamaráda z dětství. Peter Malík zvaný Malý Pavouk nebo jen Bazmek byl záprtek fyzicky i duševně, ale patřil do party a to rozhodlo o tom, že by se za něj Richard Krauz postavil vždy a všude. V minulosti už to udělal a ochránil ho před rozzuřeným bratrem jedné z holek, kterou připosražený Pavouk obtáhnul díky blahodárným účinkům rohypnolu. Bratr spící princezny byl vysloužilý paragán a zbil Malého Pavouka tak, že mu museli zdrátovat čelist, ale po Krauzově intervenci se věc urovnala a Malý Pavouk přežil. Byli pubertáči, tehdy se tomu říkalo svazáci, a rány se hojily neuvěřitelně rychle.

Kluci vyrostli a Malý Pavouk se s Bossem, dalším klukem z party, dali do rychlého klusu. Spousta chytráků jim radila, že pomalu dojdeš dál, ale oni se rozhodli pro klus a na rovinkách dokonce cvičili cval a Malý Pavouk vypadl ze sedla. Rozstříleli ho jak řešeto v luxusní audině, a protože to byla vražda jako vyšitá, zatáhli hoši z podsvětí do dění Krauze s Fischerem.

Potkali se s Bossem, Pavoukovým mentorem a Krauzovým takykamarádem z dětství, jinak šéfem nově vybudovaného nočního impéria. V polovině devadesátých let už Boss vlastnil několik hotelů, nočních barů, erotických salónů, nemovitostí po celé republice a podílel se na velkých svinstvech... Proč na nich Boss musel spolupracovat a za jakých podmínek, se Krauz dozvěděl až po vyřešení vraždy Malého Pavouka, ale ani to Bosse v jeho očích neočistilo.

Boss měl problémy a stahovala se nad ním mračna. Nadělal si je sám spolu se svým bývalým kamarádem Kamillem a Kamilovými kamarády, „Bratrstvem kočičí pracky“. Kamil, Buršlák a Buran. Boss zaváhal a nezaplátil, co měl, místo toho je hnal do dalších akcí, ale poslušnost selhávala a z Kamila, Buršláka a Burana se vyklubala opozice.

Buršlák byl víc než metrákový sadista, jehož největší vášní bylo nastřelit se šampaňským a koksem a zajít na nejbližší diskotéku, kde zásadně balil holky, které tancovaly s nějakým klukem. Nikdy ne ty, co tancovaly dvě tři samy spolu. Jedině tak měl jistotu, že se do něj někdo pustí a odejde s krvavou fasádou. Ještě lepší bylo, když ten někdo měl i kamarády, o to víc bylo krvavých ksichtů a Buršlák byl ve svém živlu. Pokud mohl diskotékové vystoupení korunovat malým škorpiionem nebo velkým koltem, nebylo spokojenějšího člověka. Byl to násilnický hlupák a příroda to bohužel zařídila tak, že každé kilo váhy mu ubralo deko z mozku. Vemeno, ale uměl nadělat zlo... a taky dělal. Když mu Boss dal zabít jedinou sestru, neplakal, ani se neroznmohl, ani nevyhrožoval, ani nežádal Kamila a Burana o pomoc. Pochoval ji v rodné vesnici na vídrholci a vrátil se do Našeho Města jako černý přízrak pomsty. Po pár týdnech zmizeli dva borci z Bossovy ochranky, jeden z nich Bossův bratranec. Kde byli a co zažili na sklonku života, to už se nikdy nikdo nedoví, protože Buršlák nikdy na policii nevypovídal ani nestál před soudem. Stále ještě chodí mezi námi jaký každý slušný občan a není právní moci, která by ho obvinila a zadržela, protože dle prokuratury a soudů nejsou důkazy.

Faktem je, že zanedlouho Buršlák Bossovi jeho dva oblíbence vrátil.

V krabici od televize.

Dva v jedné.

Aby neprotékali kartónem, byli v igelitovém pytli...

Buran byl mnohem silnější než Buršlák, fyzicky i duševně. Měl za sebou dlouholetý trénink poloprofesionálního boxera a podstatně vytríbenější úsudek. Sebevědomí mu trochu srazila ztráta ruky, ale jinak fungoval. Když byli všichni tři pohromadě, nebáli se ani čerta... Ani Bosse a on to věděl. Zaútočil a oni přijali hozenou rukavici. Válka v podsvětí začala.

Krauz přečkal celý podzim a část zimy v nemocnici nebo doma s berlemi, ale kontakt s děním neztratil. Nudu zabíjel četbou, občas napsal nějakou blbost, občas se koukal na televizi, občas si vyšel na procházku... prostě si jen tak marodil a zabíjel čas. Jediná věc, která stála za zamýšlení, byla smrt jeho bývalého kolegy Ivana Canise, který se ukouřil k smrti. Na pohřbu nebyl, metrák sádry a obvazů mu zneumožňoval pohyb, ale manželku poprosil, aby mu přinesla tabatěrku, co mu dal Ivan na památku. Sevřel ji v dlani a popřál mu hodně štěstí na poslední cestě.

Začátek roku 1997 už Krauze zastihl v práci, a i když se nejdřív nemohl pořádně hýbat a stále kulhal, hlava mu jela na plné obrátky.

Děsilo ho ticho. Ticho v podsvětí. Ticho nevěstilo nic dobrého.

Ticho znamenalo jediné...

Krauz a Fischer vyfasovali pár tuctových vražd, tak zvaných domácích zabijaček. V obýváku je očekával opilý taťka, který zabil strážlivou mamku a s krvavým nožem v ruce a s opilým výrazem ve tváři se je snažil přesvědčit, že nechtěl, že to samo... že se beztak nejspíš kurvila... tak co?!

Jinak bylo ticho.

Až do včerejšího večera.

Krauz se napil, a když zjistil, že vypil poslední doušek, kývnul na Alenku, která jen soustrastně zavrtěla hlavou a nežádala další vysvětlení. Byla zvyklá na nevšedně silné obdávky v neobvyklý čas.

„To se chcete komplet vyndat, nebo už začnete kvákat, anebo vás mám poplácat po těch tupejch kebulích, chlapi moji milí, nebo co vlastně chcete?“ Jumbo respektoval apatii profesionálů i únavu lidí pracujících celou noc, ale zvědavost byla jeho slabá stránka a dráždit půldruha metrákového chřestýše bosou nohou se nemuselo vyplatit. Oba detektivové si to uvědomovali, a tak Krauz klepl prázdnou sklenicí do okraje ranních novin a neochotně zamumlal.

„Vědí o tom houby, Jumbo. A jak dou kšefty, co?“ odváděl Krauz téma stranou, aby ho nastartoval. Jumbo ztratil hlas, potom ho našel, ale vzhledem k tomu, že byl vyspa-

ný a dobře naladěný, ztlumil jeho intenzitu jen na desetinu zamýšlené síly a mile, sladounce na ně zařval:

„Děte do prdele i s mejma kšeftama, bavíme se o tom zmrdovi z novin, tam mě nedrážděte, nebo si to všechno cáluje te sami a navíc i za mě, přísahám bohu...!“ Jumbo dobrosmdečně poplálal Fischera po rameni. Když se Chosé ujistil, že nemá nic zlomeného, prosebně se zamračil na Krauze, aby něco udělal. Krauz hlubokým záklonem uvolnil místo Alence, která si pro vykládku tekutého nákladu vybrala bezpečnější vzdálenost od Fischerových otravných rukou a radši přistoupila ke stolu z Krauzovy strany. V hlubokém předklonu ukázala Krauzovi, co neměla, ale vzhledem ke značnému stupni únavy a apatie nebyl nebezpečný. Fischer byl taky unavený a apatický, ale nebezpečný byl pořád.

Krauz se pomalu napil a se sadistickou rozkoší se zeptal:

„A co by tě zajímalo, he??“

Jumbo málem zkolaboval a zvědavost s ním lomcovala jako padoucnice.

„Všechno!“ procedil mezi zuby a výraz jeho tváře věstil těžké ublížení na těle a možná i smrt, pokud mu okamžitě neřekne, co se v noci dělo.

Krauze to přestalo bavit.

„Víš, že Boss už skoro rok bojuje s Bratrstvem kočičí pracky, to sou...“

„Vim, néé?! Kamil, Buran a Buršlák, znal jsem je už jako kluky... když sem za starejch časů dělal pochůzkáře v centru... jednou sem...“

„Dobře, dobře... pozdějc, dědku! Teď ti to dopovim... Buran se nechal ukolíbat tichem, co zavládlo. Vypadá to, že se prostě nechal uspat. Už delší čas používal stejný auto, párkrát nadělal vzrůšo na diskotéce, kde neměl žádný krytí, a co hůř, obdělával svobodnou matku, kterou kvůli děcku nemoh' zašít na bezpečný místo a navštěvoval ji až moc okatě v jejím bytě na sídlišti. Tam ho taky dostali. Do teréňáku mu dali tak silnou nálož, že některý plechy letěly sto padesát metrů. On shořel v autě, ale i kdyby nedošlo k požáru, neměl nejmenší šanci, tlaková vlna mu zpřeházela vnitřnosti a oblečení oholila až na kůži. Jednoznačná poprava...“

„Bože! Fantastický! Strašný!“ Jumbo byl ve svém životu. Lačně chňapl po ranním výtisku novin, jako by právě

tam hledal detaily brutální vraždy. Rozpačitě obrátil dvě tři stránky a zase je zprudka zavřel a hodil na stůl.

„A pak?“

„Co pak!? Co bys ještě chtěl!? Za těch pár piv seš už informovanej až až!“ Krauz zahrál našťvaného zákazníka a Jumbo mu to sežral.

„Alenkooo!“ zaznělo podnikem a Fischer měl pocit, že tlaková vlna tentokrát zpřehází vnitřnosti jim.

„Flašku vodky a dvě piva!“

Krauz přešel pohledem po lokále, a když narazil na Alenku, zavrtěním hlavou jí naznačil, aby se nenamáhal a nechala to tak.

„Vilo, neblbni, musíme ještě makat, tak neblb...“

„Tady sem doma já, néé?! Tak mě neštvi a slopej! Sem s tím, Ali, a trochu bechera, ať je nějaká sranda! Takovou chuťovku tu nemáme každěj den, tak na nás, pánové, a ať to odsejpá!“

Jumbo tu byl opravdu doma, a protože byl i na penzi policajtem celým srdcem a nikdy nic nevykecal, dozvěděl se, že Buran to včera večer opravdu pohnojil na celé čáře, a ještě něco navíc.